ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 17ης Απριλίου 2008 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P,

με αντικείμενο αιτήσεις αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ασκηθείσες στις 5 Σεπτεμβρίου 2006,

**Thomas Flaherty** (C-373/06 P), κάτοικος Mainster (Ιρλανδία),

**Larry Murphy** (C-379/06 P), κάτοικος Brandyhill (Ιρλανδία),

**Ocean Trawlers Ltd** (C-382/06 P), με έδρα το Killybegs (Ιρλανδία),

εκπροσωπούμενοι από τους D. Barry, solicitor, και A. Collins, SC, (C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P), καθώς και από τους προηγούμενους και τον P. Callagher, SC (C-379/06 P),

αναιρεσείοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Ιρλανδία,**

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον B. Doherty και την M. van Heezik, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. Tizzano, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Ilešič και E. Levits, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Σεπτεμβρίου 2007,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 11ης Δεκεμβρίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με τις αιτήσεις αναιρέσεως, οι Flaherty και Murphy καθώς και η εταιρία Ocean Trawlers Ltd ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 13ης Ιουνίου 2006, Τ-218/03 έως Τ-240/03, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-1699, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο, αφενός, απέρριψε ως απαράδεκτες τις προσφυγές τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 2003/245/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 2003, για τις αιτήσεις που έλαβε η Επιτροπή για την αύξηση των στόχων των πολυετών προγραμμάτων προσανατολισμού IV προκειμένου να βελτιωθεί η ασφάλεια, η θαλάσσια ναυσιπλοΐα, η υγιεινή, η ποιότητα των προϊόντων και οι συνθήκες εργασίας για σκάφη ολικού μήκους άνω των δώδεκα μέτρων (ΕΕ L 90, σ. 48, στο εξής: απόφαση της Επιτροπής), και, αφετέρου, τους υποχρέωσε να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

2 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 2007, διατάχθηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας καθώς και έκδοση κοινής αποφάσεως.

## Το νομικό πλαίσιο

3 Στις 26 Ιουνίου 1997, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την απόφαση 97/413/ΕΚ σχετικά με τους στόχους και τους λεπτομερείς κανόνες για την αναδιάρθρωση, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 31 Δεκεμβρίου 2001, του τομέα της κοινοτικής αλιείας με σκοπό την επίτευξη μιας διαρκούς ισορροπίας μεταξύ των πόρων και της εκμετάλλευσής τους (ΕΕ L 175, σ. 27).

4 Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως:

«Στα πολυετή προγράμματα προσανατολισμού για τα κράτη μέλη, οι αυξήσεις αλιευτικής ικανότητας που προκύπτουν αποκλειστικά από τις βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας δικαιολογούν, για κάθε περίπτωση, ισόποση αύξηση των στόχων των τμημάτων στόλου, εφόσον αυτές οι βελτιώσεις δεν αυξάνουν την αλιευτική προσπάθεια των συγκεκριμένων σκαφών.»

5 Το σημείο 3.3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος της αποφάσεως 98/125/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1997, για την έγκριση πολυετούς προγράμματος προσανατολισμού του αλιευτικού στόλου της Ιρλανδίας για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 31 Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ 1998, L 39, σ. 41, στο εξής: ΠΠΠ IV), έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη δύνανται σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή να υποβάλουν στην Επιτροπή πρόγραμμα βελτιώσεων ασφαλείας. Σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 4 της απόφασης 97/413/ΕΚ, η Επιτροπή αποφασίζει αν η προβλεπόμενη από το πρόγραμμα αύξηση ικανότητας αιτιολογεί αντίστοιχη αύξηση των στόχων του ΠΠΠ IV.»

**Ιστορικό της διαφοράς**

6 Το ιστορικό της ένδικης διαφοράς επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όπως παρατίθεται σε αυτή, συνοψίζεται ως εξής.

7 Μεταξύ 1999 και 2001, έγινε ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ της Διευθύνσεως Ναυτιλίας και Φυσικών Πόρων της Ιρλανδίας (στο εξής: Διεύθυνση) και της Επιτροπής σχετικά με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413.

8 Κατά το διάστημα αυτό, καθένας από τους 23 προσφεύγοντες πρωτοδίκως ζήτησε από τη Διεύθυνση αύξηση χωρητικότητας για βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413 και του σημείου 3.3 του παραρτήματος της αποφάσεως 98/125.

9 Με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 2001, η Διεύθυνση ζήτησε από την Επιτροπή αύξηση της καθαρής χωρητικότητας κατά 1 304 τόνους για το τμήμα πολλαπλών χρήσεων και κατά 5 335 τόνους για το πελαγικό τμήμα του ιρλανδικού στόλου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413. Το έγγραφο αυτό συμπλήρωνε προγενέστερη αίτηση της Υπηρεσίας που αφορούσε δύο σκάφη, η οποία είχε αποσταλεί στην Επιτροπή ως «αντιπροσωπευτική υπόθεση».

10 Το εν λόγω έγγραφο της Διευθύνσεως τόνιζε ότι αποτελούσε συνέχεια των αιτήσεων των 38 κυρίων σκαφών που είχαν τροποποιήσει ή αντικαταστήσει το σκάφος τους ή επρόκειτο να το πράξουν. Συνοδευόταν από λεπτομερή τεκμηρίωση για τα εν λόγω 38 σκάφη. Όπως προκύπτει από συνημμένο στο έγγραφο αυτό πίνακα, στους 38 πλοιοκτήτες περιλαμβάνονταν 18 από τους προσφεύγοντες πρωτοδίκως.

11 Το διατακτικό της αποφάσεως της Επιτροπής έχει ως εξής:

«*Άρθρο 1*

Επιλεξιμότητα των αιτήσεων

Οι αιτήσεις για την αύξηση των στόχων χωρητικότητας των ΠΠΠ IV θα θεωρηθούν επιλέξιμες υπό τους ακόλουθους όρους:

1) Οι αιτήσεις πρέπει να έχουν υποβληθεί για κάθε περίπτωση χωριστά από το κράτος μέλος πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2001·

2) το σκάφος πρέπει να είναι δεόντως νηολογημένο στο κοινοτικό αλιευτικό μητρώο του στόλου·

3) το σκάφος πρέπει να έχει ολικό μήκος τουλάχιστον 15 μέτρα·

4) η αύξηση της χωρητικότητας προκύπτει από εργασίες εκσυγχρονισμού πάνω από το κύριο κατάστρωμα που εκτελέστηκαν ή πρόκειται να εκτελεσθούν σε υπάρχον νηολογημένο σκάφος ηλικίας πέντε τουλάχιστον ετών κατά την ημερομηνία έναρξης των εργασιών. Σε περίπτωση απώλειας σκάφους στη θάλασσα, η αύξηση της χωρητικότητας είναι αποτέλεσμα μεγαλύτερου όγκου πάνω από το κύριο κατάστρωμα του σκάφους αντικατάστασης σε σχέση με το απολεσθέν σκάφος·

5) Η αύξηση της χωρητικότητας δικαιολογείται με σκοπό τη βελτίωση της ασφάλειας, της θαλάσσιας ναυσιπλοΐας, της υγιεινής, της ποιότητας των προϊόντων και των συνθηκών εργασίας·

6) Ο όγκος κάτω από το κύριο κατάστρωμα του μετασκευασμένου σκάφους ή του σκάφους αντικατάστασης δεν αυξάνεται.

Οι αιτήσεις για την αύξηση των στόχων προωστήριας ισχύος των ΠΠΠ IV δεν θα είναι επιλέξιμες.

*Άρθρο 2*

Οι αιτήσεις που έγιναν δεκτές σύμφωνα με τα κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 1 εμφαίνονται στο παράρτημα Ι.

Οι αιτήσεις που απορρίφθηκαν σύμφωνα με τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 1 εμφαίνονται στο παράρτημα ΙΙ.

*Άρθρο 3*

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στο Βασίλειο του Βελγίου, την Ιρλανδία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Βασίλειο της Σουηδίας και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας.»

12 Ο κατάλογος των «απορριφθεισών αιτήσεων» του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως της Επιτροπής περιλαμβάνει τις αιτήσεις των αναιρεσειόντων για τα νέα σκάφη που θα αντικαθιστούσαν το MFV Westward Isle (Flaherty), το MFV Menhaden (Murphy) και το MFV Golden Rose (Ocean Trawlers Ltd), αντίστοιχα, από τα οποία κανένα δεν είχε απολεσθεί στη θάλασσα.

**Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση**

13 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, 23 προσφεύγοντες ζήτησαν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής κατά το μέρος της που απέρριψε τις σχετικές με τα σκάφη τους αιτήσεις αυξήσεως της χωρητικότητας. Όλες οι αιτήσεις αφορούσαν τη ναυπήγηση νέων σκαφών προοριζόμενων να αντικαταστήσουν υπάρχοντα σκάφη τα οποία δεν είχαν απολεσθεί στη θάλασσα. Προς στήριξη των αιτημάτων τους, οι προσφεύγοντες προέβαλαν αναρμοδιότητα της Επιτροπής, παράλειψη αιτιολόγησης και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

14 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο εξέτασε, πρώτον, την ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή ζητώντας να γίνει δεκτό ότι η απόφασή της δεν αφορά άμεσα και ατομικά τους εν λόγω προσφεύγοντες υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Το Πρωτοδικείο απέρριψε την ένσταση αυτή κυρίως για τους λόγους, αφενός, ότι η απόφαση αυτή έπρεπε να θεωρηθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων, κάθε μία από τις οποίες έθιγε τη νομική κατάσταση των κυρίων των σκαφών που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα της ίδιας αποφάσεως, συμπεριλαμβανομένης της καταστάσεως των προσφευγόντων, τους χαρακτήριζε σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τους εξατομίκευε κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη, και, αφετέρου, ότι η εν λόγω απόφαση παρήγαγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως των προσφευγόντων χωρίς να αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του όσον αφορά την υποχρέωσή τους να την εκτελέσουν.

15 Το Πρωτοδικείο απέρριψε πάντως ως απαράδεκτες τις προσφυγές των τεσσάρων προσφευγόντων πρωτοδίκως, τρεις από τους οποίους άσκησαν τις υπό κρίση αιτήσεις αναιρέσεως. Συναφώς, με τις σκέψεις 61 και 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αποφάνθηκε ως εξής:

«61 Ωστόσο, κατόπιν των απαντήσεων της Ιρλανδίας στις ερωτήσεις που της τέθηκαν στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο εξέτασε αυτεπαγγέλτως το θέμα αν τέσσερις από τους προσφεύγοντες νομιμοποιούνται, εν προκειμένω, ενεργητικά […]. Πρόκειται για τον Thomas Flaherty (T-224/03), την Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), τον Larry Murphy (T-236/03) και την O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).

62 Από τις απαντήσεις αυτές προκύπτει ότι οι αιτήσεις που υπέβαλαν οι τέσσερις αυτοί προσφεύγοντες βασίζονταν στην πρόθεσή τους να ναυπηγήσουν το διάστημα εκείνο σκάφη και να τους δώσουν τα ονόματα που διαλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως [της Επιτροπής]. Αποδείχθηκε ωστόσο ότι οι προσφεύγοντες αυτοί δεν είχαν προβεί στη ναυπήγηση των σκαφών αυτών, οπότε, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως [της Επιτροπής], δεν ήταν, πράγματι, κύριοι των εν λόγω σκαφών. Επομένως, οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν νομιμοποιούνται προς άσκηση προσφυγής. Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση [της Επιτροπής] δεν τους αφορά ατομικά εφόσον τα εν λόγω σκάφη είναι πλασματικά.»

16 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εξέτασε το πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως της Επιτροπής σε σχέση με τα σκάφη των 19 λοιπών προσφευγόντων πρωτοδίκως ως εξής:

«105 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413 […] δεν θέτει κανένα όριο όσον αφορά την ηλικία του σκάφους στο οποίο μπορεί να δοθεί αύξηση χωρητικότητας λόγω ασφαλείας. Το γράμμα της διατάξεως αυτής επιτρέπει, εκ πρώτης όψεως, οποιαδήποτε αύξηση

χωρητικότητας για βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας, αρκεί οι αυξήσεις αυτές να μην έχουν ως αποτέλεσμα αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας. Αν το Συμβούλιο ήθελε να εξαιρέσει τα νέα σκάφη, θα το είχε προφανώς διευκρινίσει [...].

[...]

108 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η έννοια των βελτιώσεων του άρθρου 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413 δεν πρέπει να νοηθεί ως αναφερόμενη σε βελτιώσεις πραγματοποιηθείσες σε συγκεκριμένο σκάφος, αλλά ως αναφερόμενη στον εθνικό στόλο. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί, ιδίως, ότι το σημείο 3.3 του παραρτήματος της αποφάσεως 98/125 αναφέρεται σε "πρόγραμμα βελτιώσεων στον τομέα της ασφάλειας" του εθνικού στόλου γενικώς.

109 Πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι στόχοι της αποφάσεως 97/413. Η απόφαση αυτή έχει, συγκεκριμένα, ως στόχο τη διατήρηση των αλιευτικών αποθεμάτων εντός των κοινοτικών υδάτων. Ωστόσο, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη του "ότι υπάρχει ανάγκη να εξασφαλιστούν τα υψηλότερα δυνατά πρότυπα ασφαλείας στον αλιευτικό στόλο της Κοινότητας" (δωδέκατη αιτιολογική σκέψη). Επομένως, περιέλαβε το άρθρο 3 (που αφορά τα αλιευτικά σκάφη ολικού μήκους κάτω των δώδεκα μέτρων, εκτός από τις τράτες) και το άρθρο 4, παράγραφος 2, στην εν λόγω απόφαση.

110 Αντιθέτως προς όσα αφήνει να εννοηθούν η Επιτροπή, για την εξασφάλιση του ανωτέρω στόχου της αποφάσεως 97/413, δεν είναι απαραίτητο να εξαιρεθούν τα νέα σκάφη από το καθεστώς του άρθρου 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής. Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, συναφώς, ότι η τελευταία αυτή διάταξη δεν αντιβαίνει στον στόχο αυτό καθόσον απαγορεύει

οποιαδήποτε αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας. Η Επιτροπή, η οποία προβάλλει σημαντικότατες σε μέγεθος αυξήσεις που δεν δικαιολογούνται από λόγους ασφαλείας, θα μπορούσε να εξετάσει τα σκάφη, κατά περίπτωση, για να αποδείξει αν υπήρξε ή όχι αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας. Συγκεκριμένα, η ίδια τονίζει ότι η απαγόρευση της αυξήσεως αυτής επιδιώκει την εκπλήρωση του γενικού στόχου της αποφάσεως 97/413 που είναι η μείωση της ποσότητας των αλιευομένων ψαριών εντός της Κοινότητας [...]

[...]

134 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη με την απόφασή [της] κριτήρια που δεν προβλέπονται από την εφαρμοστέα εν προκειμένω νομοθεσία, υπερέβη τις αρμοδιότητές της. Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και να ακυρωθεί η απόφαση [της Επιτροπής], χωρίς να απαιτείται εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως.»

**Οι αιτήσεις αναιρέσεως**

17 Με τις αιτήσεις αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι η εκτίμηση του Πρωτοδικείου για το παραδεκτό των προσφυγών τους είναι νομικά πεπλανημένη. Ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον απέρριψε τις προσφυγές τους και τους καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα. Ζητούν επίσης την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής και να υποχρεωθεί αυτή να φέρει τα εν λόγω δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα του παρόντος βαθμού.

18 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθούν οι αιτήσεις αναιρέσεως ως αβάσιμες και να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

19 Ενώπιον του Δικαστηρίου, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο κατέληξε στο πεπλανημένο συμπέρασμα ότι δεν νομιμοποιούνται ενεργητικώς και ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν τους αφορά ατομικά για τον λόγο ότι τα σκάφη για τα οποία υποβλήθηκαν αιτήσεις αυξήσεως της χωρητικότητας ήταν πλασματικά.

20 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι το παραδεκτό των προσφυγών τους πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με την ενεργητική τους νομιμοποίηση κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως αυξήσεως της χωρητικότητας και όχι σε συνάρτηση με γεγονός μέλλον και υποθετικό. Επομένως, το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας την ενεργητική νομιμοποίηση κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, εφάρμοσε πεπλανημένο νομικό κριτήριο.

21 Δεύτερον, ισχυρίζονται ότι, όπως σαφώς προκύπτει από τα έγγραφα που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, τόσο κατά την ημερομηνία καταθέσεως της προσφυγής τους ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, αν υποτεθεί ότι η ημερομηνία αυτή μπορεί να γίνει δεκτή ως η κρίσιμη ημερομηνία, ήταν όντως κύριοι των σκαφών για τα οποία η Επιτροπή είχε λάβει και απορρίψει τις αιτήσεις αυξήσεως χωρητικότητας. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε ουσιαστική πλάνη κατά την εκτίμηση των εγγράφων που κατατέθηκαν πρωτοδίκως, η οποία, κατά πάγια νομολογία, επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

22 Τρίτον, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι όλες οι αιτήσεις αυξήσεως της χωρητικότητας αφορούσαν νέα σκάφη, πολλές δε από τις αιτήσεις αυτές είχαν υποβληθεί για σκάφη των οποίων η ναυπήγηση βρισκόταν στο στάδιο των σχεδίων. Το γεγονός αυτό προκύπτει σαφώς από τις αιτήσεις που υποβλήθηκαν επ' ονόματί τους προς την Επιτροπή. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν εξακρίβωσε αν κάθε σκάφος για το οποίο είχε υποβληθεί αίτηση

είχε ναυπηγηθεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής ή κατά την ημερομηνία ασκήσεως των προσφυγών ακυρώσεως, δεδομένου ότι το στοιχείο αυτό δεν ήταν λυσιτελές. Εξάλλου, υποστηρίζουν ότι, στον βαθμό που το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή είχε υποχρέωση να εξετάσει τις αιτήσεις ναυπηγήσεως νέων σκαφών, το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να αποφανθεί επί των αιτήσεων αυτών δυνάμει του εφαρμοστέου δικαίου. Επομένως, το συμπέρασμα ότι η απόφαση δεν αφορά ατομικά τους αναιρεσείοντες, για τον λόγο ότι τα οικεία σκάφη είναι πλασματικά, δεν είναι κατά νόμο βάσιμο και έρχεται σε αντίθεση με το αιτιολογικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

23 Η Επιτροπή προβάλλει ότι το παραδεκτό των προσφυγών δεν μπορεί να καθοριστεί βάσει γεγονότος μελλοντικού και υποθετικού. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο δεν προέβαλε ένα τέτοιο γεγονός. Αντιθέτως, έλαβε υπόψη του το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι οι αναιρεσείοντες ουδέποτε ναυπήγησαν τα σκάφη που παρατίθενται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως της Επιτροπής. Κατά την Επιτροπή, επομένως, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτουν οι κύριοι των σκαφών αυτών.

*Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

24 Το ζήτημα αν το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κηρύσσοντας απαράδεκτες τις προσφυγές που άσκησαν ενώπιόν του οι αναιρεσείοντες πρέπει να εξεταστεί βάσει της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου όσον αφορά την ενεργητική τους νομιμοποίηση και όσον αφορά το αν η απόφαση τους αφορούσε ατομικά.

Όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση

25 Κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον του αναιρεσείοντος πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο

ασκήσεώς της, άλλως η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη. Το εν λόγω αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να διατηρείται, όπως και το έννομο συμφέρον, μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, πράγμα που προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ., συναφώς, απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie και AKZO Chemie UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21, καθώς και, κατ' αναλογία, αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13, της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33, και της 7ης Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4333, σκέψη 42).

26 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 61 και 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τη σκέψη 17 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη του ως κρίσιμο στοιχείο για τον καθορισμό της ενεργητικής νομιμοποίησης των προσφευγόντων την ιδιότητά τους ως κυρίων, κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, των σκαφών που παρατίθενται στο παράρτημά της ΙΙ.

27 Το Πρωτοδικείο θεώρησε επομένως ως δεδομένο ότι 19 από τους προσφεύγοντες, για τους οποίους είχε ρητώς διαπιστώσει ότι είχαν ναυπηγήσει ή αρχίσει να ναυπηγούν τα εν λόγω σκάφη, μπορούσαν να θεωρηθούν ως κύριοι των εν λόγω σκαφών κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής και, επομένως, νομιμοποιούνταν ενεργητικώς να ζητήσουν την ακύρωσή της, ενώ αυτό δεν συνέβαινε για τους λοιπούς τέσσερις προσφεύγοντες. Όσον αφορά αυτούς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, δεν είχαν ακόμη ναυπηγήσει τα σκάφη του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως αυτής, οπότε δεν ήσαν κύριοι. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε επομένως ότι δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικά.

28 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, στις υπό κρίση ένδικες διαφορές, επίδικη είναι μία διαδικασία εγκρίσεως. Εγκρίνεται ορισμένη χωρητικότητα για τον αλιευτικό στόλο κάθε κράτους μέλους και συγκεκριμένες αυξήσεις της χωρητικότητας αυτής μπορούν να εγκριθούν με απόφαση της Επιτροπής εφόσον πληρούνται τα σχετικά κριτήρια. Τα κριτήρια αυτά συνεπάγονται, ιδίως, ότι η αύξηση της ικανότητας υπό την έννοια της χωρητικότητας προκύπτει από εργασίες εκσυγχρονισμού των οικείων σκαφών με σκοπό τη βελτίωση της ασφάλειας.

29 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι δεν υποστηρίχθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η διαδικασία αυτή απαιτεί να πραγματοποιηθούν οι απαραίτητες εργασίες, ή τουλάχιστον να ξεκινήσουν, πριν τη χορήγηση της οικείας εγκρίσεως. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τη σκέψη 17 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε αυτεπαγγέλτως το ζήτημα αυτό.

30 Πάντως, στο πλαίσιο της εξετάσεως του εν λόγω ζητήματος, το Πρωτοδικείο δεν αναφέρθηκε σε καμία διάταξη, της ισχύουσας κοινοτικής ρύθμισης, από την οποία να προκύπτει μια τέτοια απαίτηση.

31 Το Πρωτοδικείο έκρινε εξάλλου με τις σκέψεις 100 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αυτό δε δεν αμφισβητείται κατ' αναίρεση, ότι οι βελτιώσεις σε θέματα ασφαλείας που δικαιολογούν αύξηση ικανότητας υπό την έννοια της χωρητικότητας μπορούν να προκύψουν από τη ναυπήγηση σκάφους αντικαταστάσεως.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι οποιοσδήποτε ζητεί, τηρώντας τους συναφείς εφαρμοστέους κανόνες, αύξηση χωρητικότητας λόγω βελτιώσεων ασφαλείας που προκύπτουν από τη ναυπήγηση σκάφους αντικαταστάσεως σαφώς νομιμοποιείται να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί μη χορηγήσεως της αντίστοιχης εγκρίσεως. Μολονότι είναι αναμφίβολα αληθές ότι η νομιμοποίηση αυτή είναι πλέον επείγουσα για όσους, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, είχαν υποβληθεί σε δαπάνες για τη ναυπήγηση ενός σκάφους, ωστόσο υφίσταται και για αυτούς που δεν άρχισαν ακόμη τη ναυπήγηση.

33 Η ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής περί μη χορηγήσεως της ζητηθείσας εγκρίσεως έχει, πράγματι, ως συνέπεια, για όλους εκείνους των οποίων οι αιτήσεις απορρίφθηκαν, ότι η χορήγηση εγκρίσεως είναι εκ νέου δυνατή κατόπιν νέας εξετάσεως των αιτήσεων αυτών στην οποία υποχρεούται να προβεί η Επιτροπή. Η έγκριση, εφόσον δοθεί, συνεπάγεται ότι μπορούν να γίνουν όλες οι ενέργειες που υπολείπονται για να πραγματοποιηθεί ή να χρησιμοποιηθεί η αυξημένη χωρητικότητα ασφαλείας τηρουμένων των προϋποθέσεων και των προθεσμιών που είναι ενδεχομένως εφαρμοστέες.

34 Επομένως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείοντες δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικώς για τον λόγο ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, δεν είχαν προβεί στη ναυπήγηση των σκαφών που περιλαμβάνονται στο παράρτημά της ΙΙ, οπότε, κατά την ημερομηνία αυτή, δεν ήσαν κύριοι.

35 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλοι οι προσφεύγοντες πρωτοδίκως νομιμοποιούνταν προς άσκηση προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής.

Όσον αφορά το ζήτημα αν η απόφαση αφορούσε ατομικά τους αναιρεσείοντες

36 Πρώτον, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, πρόσωπα άλλα από τους αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τα διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942, της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 11, και της 22ας Νοεμβρίου 2007, C-260/05 P, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-10005, σκέψη 53).

37 Για να κηρύξει απαράδεκτες τις προσφυγές των τεσσάρων προσφευγόντων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν τους αφορούσε ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής αφορούσε άμεσα όλους τους προσφεύγοντες πρωτοδίκως και ότι το γεγονός ότι ήσαν κύριοι των σκαφών που περιλαμβάνονται στα παραρτήματά της αρκούσε για

να αποδειχθεί ότι τους αφορούσε ατομικά, ωστόσο διαχώρισε τους αναιρεσείοντες για τον αποκλειστικό λόγο ότι τα σκάφη τους ήταν «πλασματικά».

38 Όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας με τα σημεία 31 και 32 των προτάσεών της, ο όρος «πλασματικός» μπορεί να έχει δύο έννοιες. Η συνήθης έννοια του όρου υποδηλώνει κάτι που δεν είναι πραγματικό ή που παρίσταται ψευδώς ως πραγματικό και το οποίο, επομένως, μόνον κατά φαντασία υπάρχει. Εφαρμόζοντας τον ορισμό αυτό στις υπό κρίση υποθέσεις, συνάγεται είτε ότι οι αναιρεσείοντες δεν ήθελαν πράγματι να αντικαταστήσουν τα σκάφη των οποίων ήσαν κύριοι με άλλα που θα είχαν πρόσθετη χωρητικότητα ασφαλείας είτε ότι επρόκειτο απλώς για μία αόριστη ιδέα ή ένα μη συγκεκριμένο σχέδιο χωρίς ορατό αποτέλεσμα.

39 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως προς τους αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο συνήγαγε τον «πλασματικό» χαρακτήρα των σκαφών τους από το γεγονός ότι τα σκάφη αυτά δεν είχαν ναυπηγηθεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής.

40 Πάντως, είναι αληθές, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι το αν συγκεκριμένο σκάφος έχει ναυπηγηθεί ή όχι αποτελεί πραγματικό περιστατικό το οποίο δεν μπορεί να ελεγχθεί κατ' αναίρεση, εκτός αν προβάλλεται ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων. Αντιθέτως, το ζήτημα αν το γεγονός ότι ένα σχεδιαζόμενο σκάφος δεν έχει ακόμη ναυπηγηθεί σημαίνει ότι η απόφαση δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα αποτελεί νομικό ζήτημα που μπορεί να ελεγχθεί κατ' αναίρεση.

41 Για τους ίδιους λόγους με αυτούς των σκέψεων 25 έως 32 της παρούσας αποφάσεως όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση δεν αφορούσε ατομικά τους αναιρεσείοντες για τον

λόγο ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, δεν είχαν ναυπηγήσει τα σκάφη που παρατίθενται στο παράρτημά της ΙΙ, οπότε, κατά την ημερομηνία αυτή, δεν ήσαν κύριοι. Συγκεκριμένα, εφόσον οι αναιρεσείοντες είχαν υποβάλει ατομικές αιτήσεις αυξήσεως της χωρητικότητας ασφαλείας για σκάφη που περιλαμβάνονται στο εν λόγω παράρτημα ΙΙ, αρκεί η παρατήρηση ότι αυτό αποτελούσε περίσταση η οποία μπορούσε, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως, να τους διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και να τους εξατομικεύσει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της εν λόγω αποφάσεως.

42 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί στο μέτρο που κήρυξε απαράδεκτες τις προσφυγές που άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου οι αναιρεσείοντες.

43 Βάσει του άρθρου 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο δύναται είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, όταν η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.

44 Πάντως, εν προκειμένω, δεδομένου ότι η υπόθεση ήταν ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί οριστικά επί των αιτημάτων των αναιρεσειόντων με τα οποία ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής.

45 Όπως προκύπτει από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, εφόσον κρίθηκαν παραδεκτές οι προσφυγές που άσκησαν ενώπιόν του οι αναιρεσείοντες, αυτοί ουδόλως διαφοροποιούνται από τους λοιπούς 19 προσφεύγοντες, των οποίων οι προσφυγές κηρύχθηκαν παραδεκτές. Συγκεκριμένα, όλες οι προσφυγές είχαν το ίδιο αντικείμενο και όλοι οι προσφεύγοντες, εκπροσωπούμενοι από τους ίδιους δικηγόρους, προέβαλαν τους ίδιους λόγους ακυρώσεως.

46 Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγοντες, ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο οποίος αντλείται από αναρμοδιότητα της Επιτροπής, στο μέτρο που εφάρμοσε, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεώς της, κριτήριο μη προβλεπόμενο από τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, επιβάλλεται η διαπίστωση, για τους ίδιους λόγους με αυτούς που παρατίθενται στις σκέψεις 100 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ειδικότερα στις σκέψεις της 105 και 108 έως 110, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 97/413 δεν θέτει κανένα όριο όσον αφορά την ηλικία του σκάφους για το οποίο μπορεί να δοθεί αύξηση χωρητικότητας λόγω ασφαλείας και ότι η προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή έννοια των βελτιώσεων δεν αναφέρεται σε βελτιώσεις ενός συγκεκριμένου σκάφους, αλλά του εθνικού στόλου. Δεν είναι επομένως απαραίτητο, για να εξασφαλισθεί ο επιδιωκόμενος με την απόφαση αυτή στόχος της διατηρήσεως των αλιευτικών αποθεμάτων εντός των κοινοτικών υδάτων, να εξαιρεθούν τα νέα σκάφη από το καθεστώς της εν λόγω διατάξεως.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη με την απόφασή της κριτήρια που δεν προβλέπει η εφαρμοστέα εν προκειμένω νομοθεσία, υπερέβη τις αρμοδιότητές της. Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής κατά το μέρος της που έχει εφαρμογή στα σκάφη των αναιρεσειόντων, χωρίς να απαιτείται εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

48 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες ζήτησαν να καταδικαστεί η Επιτροπή τόσο στα έξοδα του πρώτου βαθμού όσο και στα έξοδα της υπό κρίση αναιρετικής δίκης και εφόσον η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα εν λόγω έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

**1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-218/03 έως Τ-240/03), αφενός, καθ' όσον απορρίπτει ως απαράδεκτες τις προσφυγές των T. Flaherty και L. Murphy καθώς και της εταιρίας Ocean Trawlers Ltd με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 2003/245/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 2003, για τις αιτήσεις που έλαβε η Επιτροπή για την αύξηση των στόχων των πολυετών προγραμμάτων προσανατολισμού IV προκειμένου να βελτιωθεί η ασφάλεια, η θαλάσσια ναυσιπλοΐα, η υγιεινή, η ποιότητα των προϊόντων και οι συνθήκες εργασίας για σκάφη ολικού μήκους άνω των δώδεκα μέτρων, και, αφετέρου, καθ' όσον υποχρεώνει τους προσφεύγοντες να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

**2) Ακυρώνει την απόφαση 2003/245 καθ' όσον έχει εφαρμογή στα σκάφη των T. Flaherty και L. Murphy καθώς και της εταιρίας Ocean Trawlers Ltd.**

**3) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα των T. Flaherty και L. Murphy καθώς και της εταιρίας Ocean Trawlers Ltd ενώπιον του Πρωτοδικείου καθώς και στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής δίκης.**

(υπογραφές)